

dóór toen onpasselijk worden. Ik maakte op de trap rechts-omkeer, weer naar boven. Op het dek gekomen, zag ik drie blonde, rood-koonige, blauw-oogige Engelsche meisjes op de verschansing-bank vlak tegenover mij zitten, die mij aankeken. Zij hadden van die dikke dotten blond kroeshaar op de voorhoofden, daaronder het oogenblauw en wangenrood, in-één-woord aller-liefst, een ietsje popperig, recht gezeten-burgerlijk Engelsch. Ik had nauwelijks tijd om dit alles te denken, toen het gevreesde met mij geschiedde. Instinctief boog ik mij om mij niet te bemorsen en, als ware het een eigenaardige groet van den een of anderen wildenstam, overkwam mij, terwijl ik boog, het ongeval voor het aangezicht en de voeten der aardige meisjes.

Na nog twee of drie kleine herhalingen, ging ik op een bank op het dek liggen en bleef daar onbeweeglijk den geheelen nacht, zonder er verder last van te hebben, althans mits ik niet bewoog. Ofschoon ik voortdurend geheel transpireerend was, er een vrij sterke koele wind woei, en ik niet bijzonder bedekt was, vatte ik geen kou.

Herman Robbers

OP HOOGHE GOLVEN

(fragment)

Het laatste woord stierf weg. Een paar seconden onverstoorde stilte. Toen – als met donder en hagelslag losbarstende storm – stortte het applaus-geweld zich over voetlicht en tooneel. Snel daalde het scherm, om haast onmiddellijk weer te rijzen. En het voetgestamp zwol nog aan, feller kletterde handgeklap; kreten, onverstaanbaar, gierden boven de bewegende menschenmassa uit, of gingen in 't rumoer verloren.

Op de planken een af- en aangeloopt van acteurs en actrices, die bogen glimlachend; aan Janne Terwijne werd een enorme korf roode rozen toegereikt, ruikers aan andere actrices. Gerbrandts, acteur-directeur, aanvaardde met minzame plechtigheid een grooten lauwerkrans.

Huub Hoogland, al sinds het begin van het laatste bedrijf naar achter gekomen, was op dezelfde plaats blijven staan, – een nog jeugdig slanke, licht gebogen figuur, in schemer en grauwte, tusschen armoedig-vale tooneelrommel en de stoffig-donkere achterkanten der koeliezen – naast hem Charles Blécour, zijn vriend, de criticus-romanschrijver, en Velt-